

Den D pana E

Pan E vyskočil z okna a v rychlosti 150 kilometrů v hodině se zabořil do chodníku, kde po několika vteřinách jeho život v tichosti zanikl. Velmi nedůstojně a zbaběle. Zatímco se kolem jeho rozložitého zbytku těla shlukovaly skupinky náhodných kolemjdoucích, Bůh se ulehčeně zhoupł ve svém křesle a zapálil si doutník. Někdo by vám možná chtěl tvrdit, že to zhoupnutí znamená strach a nejistotu, ale pravděpodobně by to byl hlupák. Tak tedy Bůh si zapálil doutník, doutník vítězství. Právě totiž zemřel poslední dobrý člověk v tomto vesmíru.

Pan E byl silně věřící člověk. Racionalista by řekl bigotní ignorant, věřící bratr. Jeho život se skládal z dobře odvedené práce, plnění vlastních fyzických potřeb, zbožného odříkání a ve volném čase rád luštil křížovky a konal dobro. Jakkoliv nelehký to byl úkol, pan E se s ním vypořádával znamenitě.

Toho dne se však vše změnilo a osud a jeho pomocníci konečně zvítězili. Těmi pomocníky byli pánové Metatron a Belzebub, dvě zlomyslné bytosti ze dvou zlomyslných světů. Bylo to takové melancholické říjnové odpoledne, kdy se uprostřed oblohy náhle objeví osamělý kaštanový list a líně se snáší na asfalt. Nebe je šedé, ale všechna ta hnědá a žlutá na stromech hází na ulice města sépiový nádech a vy si náhle připadáte jako postavy nějakého hloupého starodávného filmu, ve kterém hrály hlavní roli mravy a hloupé vtipy. Nebyla zima, dokud nezafoukal vítr, aby ten jeden jediný osamělý list ještě chvíli zdržel nad zemí.

Pánové Metatron a Belzebub stáli na rohu ulice opření o zeď a s nehybnými výrazy sledovali pana E, který právě osvobodil stovky nechutně obtloustlých kuřat z nějaké farmy. Kuřata ze všeho nejvíce připomínala tyranosaura rexe, s obrovskými stehny a směšně malýma rukama. Pan Belzebub vykouzřil na tváři ironický úšklebek.

Pan E pochopil princip dobra špatně. Pochopil ho správně v kontextu, v jakém je dobro chápáno obvykle, ale špatně v tom pravém slova smyslu. Dobro je subjektivní prožitek jedince a nelze jej chápat z obecného hlediska, neboť každá volba tohoto „dobra“ má i druhou stranu mince. Tedy, co je dobré pro jednoho, pro druhého není. Pár příkladů za všechny:

Po ulici jde mladý člověk a náhle se z křižovatky vyřítí rychle jedoucí autobus a míří přímo k němu. Na poslední chvíli ten obtloustlý a zpocení muž za volantem autobusu ale zareaguje a chodci se vyhne. Pro toho chodce je to jistě dobře, bohužel o pár metrů dál právě zemřely dvě děti, které se připlety pod kola tomu samému autobusu.

Nebo jinak. Jistá celebrita daruje jídlo a oblečení dětem v nějaké zapadlé vesnici v rozvojové zemi, která místo aby se starala o obyvatele, podporu využije pro vedení války. Nebudeme řešit, co onu celebritu dovedlo k tomu daru a jestli jde opravdu o nějakou morální záležitost, či o prosté zvednutí popularity. Nicméně vesnice je zachráněna. Děti se oblečou, najedí, seberou pistole a přidají se k odboji. Ale hned vedlejší vesnice v ten samý okamžik umírá hladem, žízní a morem, jelikož nemají dostatečnou hygienu. Přežije jediné malé dítě, v tom však do vesnice vtrhnou rebelové ze sousední vesnice a dítě zmasakrují. Hledejte nyní dobro.

Pan Belzebub se zašklebil a odstrčil nohou jedno z kuřat, které se k němu s námahou dokolábalo a opřelo se o něj. „Bigotní ignorant, trefné,“ podotkl.

„Život, můj milý příteli, již dávno nepodporuje slaboduché dobráky, je čas činů,“ odvětil pan Metatron zasněně.

„Verba, non acta,“ ušklíbl se jeho společník a s naprostou lehkostí se odstrčil ode zdi a vykročil na silnici plnou aut. Pan Metatron jej tiše následoval. Oba klidně

propluli mezi auty až k farmě, ze které nadále proudily houfy odporně znetvořených kuřat.

Pan E jim mezitím zmizel z dosahu a v nedaleké ulici zapálil potratovou kliniku. Nebe se zachmuřilo a vyslalo k zemi několik osamělých krup.

„Je rychlý,“ konstatoval pan Metatron a sledoval, jak se mu jedna z krup naprosto nesmyslně vyhnula.

„My také.“

Pan E utíkal přes ulici, lil z něj pot a na tváři se mu jaksi zasekl naprosto zběsilý výraz. Srdce mu vypumpovalo všechnu krev do obličeje, který nyní lemovalo několik pulsujících žil. Neustále se otáčel, vrážel do lidí, padal přes auta a přeskakoval díry v chodníku. Za ním se hnál obrovský lev, kterého právě vypustil z nedaleké zoo. Bůhví proč se lev místo vděčnosti rozhodl, že pana E zbaví života. Naštěstí se lev po několika málo minutách honu srazil s cisternou plnou vysoce hořlavé látky reagující na kyslík a krátce nato zahynul v plamenech, stejně jako celá ulice. Pan E mezitím utíkal dál a modlil se za odpuštění.

Pánové Metatron a Belzebub si mezitím hráli dlaně u plamenů, které s grácií připadající pouze ohni, tančily po stěnách domů a plnily je kouřem. Žár pomalu stravoval i železné konstrukce obchodních center a naděje, že by to někdo přežil, byly mizivé.

„Žádné,“ podotkl pan Belzebub jízlivě.

Bůh seděl uprostřed úžasné rozkvetlé zahrady, které se podzim zdaleka vyhnul, a hrál s Ďáblem monopoly. Byli to dva muži přešlí věkem, ošlehaní větrem, větvemi a plameny Sodomy a Gomory. Ďábel se zvedl a za hlasitého praskání a hekání si protáhl záda. Byl celý v bílém stejně jako Bůh, u pasu měl zavěšený vývod a opíral se pojízdny stojan s kapačkou. Opět se posadil a zamyšleně pohlédl na hrací plochu. Pobíhali po ní skuteční lidé, žili své skutečné životy a uprostřed té neskutečné skutečnosti stáli dva naprosto neskutečně podlí muži.

„Opravdu povedená dvojka,“ zachrchlal Ďábel a pak zasvětil minutu dávkovému kašli. „To ta síra,“ vysvětlil.

„Je vidět, že si opravdu rozumí a je to dobře, to za našich časů nešlo,“ prohlásil Bůh krákoravě.

„Jó, starý dobrý časy,“ povzdechl si Ďábel. „Měli jsme tolik elánu a velké ambice a teď? Dva senilní páprdové co hrajou v parku monopoly.“

„Pamatuješ, jak jsme s Nerem vypálili Řím?“ zasmál se Bůh nostalgicky.

„Nebejt toho jeho hulákání, užil bych si to víc,“ zašklebil se Ďábel. „Óó božký ohni, óó sílo tvá!“

Bůh se začal smát a dusit zároveň.

Náhle však oba zmlkli a pozorovali dění na hrací ploše. Pánové Metatron a Belzebub klidně přecházeli políčka a za nimi zůstávala absolutní spoušť. Kousek před nimi utíkal malý tlustý človíček.

„Krucinál! Ti mladí jsou tak destruktivní,“ rozlítit se Ďábel a hrací plocha vzplála.

Pánové Metatron a Belzebub se s maximálním sebezapřením zdvořile usmívali na pana E, který před nimi vyděšeně couval. Nikdo se mu nemohl divit, ti dva muži totiž vyšli ze zdi domu, který se celý topil ve veselých plamenech.

„Znáte ten pocit zadostiučinění, když uděláte, co uděláno být mělo?“ zeptal se pan Belzebub tiše a pronikavě pohlédl na pana E.

„Kdo jste?“

„My jsme tvoje svědomí, že, pane Belzebube?“ zazubil se pan Metatron. Neusmíval se často a bylo vidět, kolik práce ho stojí úsměv udržet.

„S tím nemohu než nesouhlasit, mnohem trefnější by však bylo, kdybyste řekl, že jsme svědomí tohoto vesmíru,“ přitakal pan Belzebub s mrazivým klidem.

„Ovšem. Tak je to mnohem lepší.“

„In nomine patr...“ zaskřehotal pan E zoufale a chytil řetízek s křížkem, který se mu houpal na krku.

„Tu ne cede malis!“ pronesl pan Belzebub hlasitě a ozvěna jeho hlasu se odrážela od stěn domů jako rozdováděný hopík. „Pojď s námi,“ vyzval pana E.

„Per atria mori,“ dodal pan Metatron potutelně. „Víte, příteli, měli bychom změnit naše zvyky. To neustále střídání jazyků a mluva v citátech, nějak se to časem omrzí, musí to působit hloupě,“ řekl pan Metatron, ale nespouštěl oči z pana E, který tiskl křížek tak pevně, že si ho už zaryl hluboko do masa.

„Fiat... tedy... staniž se,“ přitakal pan Belzebub klidně.

„Kdo jste?“ opakoval pan E naprosto zdrceně a jeho obličej učinil plyný přechod ze zuřivě fialové na křídově bílou. Roztřesenými fialovými rty neustále něco neslyšně odříkával.

„Jednou kdosi řekl, že koho chce Bůh zničit, toho nejprve připraví o rozum,“ pokračoval pan Metatron konverzačním tónem.

„Bůh je se mnou...“ zakoktal pan E, ale pan Belzebub jej velice hrubě a neeticky přerušil: „V životě, ale mnohem více ve smrti.“

Pan E se najednou naprosto nečekaně otočil a dal se do běhu. Běžel a běžel a v duchu doufal, že to všechno je jenom jeho halucinace, že se zbláznil. Není přeci možné, aby ho pronásledoval hlas boží a pán much, pravá ruka Boha a pravá ruka jeho soka, to prostě a jednoduše není možné!

Skutečnost nicméně byla mnohem horší, jak už to tak skutečnost mívá ve zvyku. Skutečností totiž je, že pánové Metatron a Belzebub jsou ve skutečnosti hlavními loutkáři. Formálně sice podléhají Bohu a Dáblu, ale to jsou jen dva senilní chlápci, kteří jednou za měsíc zešílí a lezou po stromech. Jinak většinou jen hrají bingo a kuličky. Pánové Metatron a Belzebub jsou autory všech těch příběhů, a protože mají občas celkem zvrácené nápady, sami se v nich často objevují. Mají moudré repliky, vypadají mnohem lépe než ve skutečnosti a pro některé potrhle lidi jsou to ty postavy, které si oblíbí pro jejich ataraxii a aristokratický přístup.

Pan E zběsile vyběhl po schodech jedné výškové budovy a někde v polovině vyskočil z okna.

Ted' ležel pan E z poloviny zabořený v chodníku, pravým (ještě funkčním) okem nejistě mrkal po nějakém svém zuboženém orgánu, který ležel kousek vedle něj, a ztěžka oddychoval do louže vlastní krve. Ještě mu zbývalo pár vteřin života, aby mohl přemýšlet o dobru a zlu. Za těch několik velmi krátkých vteřin dospěl pan E k názoru, že dobro a zlo jsou relativní, že konání dobra na úkor zla je hloupé a naopak a že ohýbání nerezových lžic pomocí mysli je docela dobrá zábava na nedělní odpoledne.

Bůh nasál dým z obrovského doutníku a zakuckal se. Dlaň plnou krve si otřel o velice drahé kalhoty z lidské kůže. Byl to pěkný den a jak lépe ho zakončit než hodinou tance.

Pánové Metatron a Belzebub seděli každý v jednom černém koženém křesle. Obě křesla se vznášela na oběžné dráze planety Země. Pan Metatron kouřil cigaretu a pan Belzebub s grácií jemu vlastní poslal pouhým pohybem obočí proti sobě dvě družice, které mu bránily ve výhledu.

„A co budeme dělat zítra, příteli?“

